

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ стоить:

на цѣлый рокъ	8 зр.
на полъ року	4 зр.
на четверть року	2 зр.

съ зал. Библиотекъ: на одинъ лѣтъ: на цѣлый рокъ 12 зр. на полъ року 6 зр. на четверть року 3 зр. на одинъ лѣтъ: на цѣлый рокъ 5 зр. на полъ року 2 зр. на четверть року 1 зр.

Предплату належить пересылать франко (наилучше почтовымъ переводомъ) до: Администраціи час. „Дѣло“.

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. а. в. отъ одной строчки печатной.

Рекламаціи неопечатанной вѣднѣй отъ порта.

Выходитъ во Львовѣ що Середы и Суботы (крѣкъ рускихъ свѣтъ) о 4-ой годнѣ по полудни. Авторъ додатель „Библиотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркуші кожного 15 го в послѣд. днѣ кожного мѣсяца.

Редакція, администрація и экспедиція подъ Ч. 15 пазы Галицкой.

Всѣ листы, посылки и рекламация належить пересылать подъ адресомъ: редакція и администрація „Дѣло“ Ч. 15 пазы Галицкой.

Гукоплен не энергуются толькы на попередне застереженъе.

Поддиноке число стоить 10 кр. а. в.

Подвійна крейдка.

(Студія надъ податкомъ грунтовымъ.)

II.

(Конецъ.)

Драконскій, не лагідный якъ дотепер и не такъ недбало выконуванъ, кары грошевѣ, куратели въ титулу маршотраства, державный секвестеръ, ексепропріція на рѣчь державного скарбу, публична погорда, — то булыбы по ншдѣ, впротѣмъ въ экономичной литературѣ не повѣд думцѣ, едино оправданъ, едино успѣшнѣй мѣры, якими державна и краева интересована соспѣльнѣсть, коли того налогу совсемъ не выкоренити, то по крайнѣй мѣрѣ що найгѣршимъ для краю и потомства наслѣдствамъ того налогу нищона, моглибы воставити силну заповру. Новый министръ скарбу выбравъ диаметрально противный способъ. Онъ для налоговыхъ нищителѣвъ лѣсѣвъ назначуе — премію! и думавъ бы кто, що онъ въ тую премію толькы обѣщавъ яко надгороду тымъ въ нищителѣвъ, котрѣ бодай черезъ певный часъ отъ своего вандалского дѣланы повадержатъ, отже яко надгороду оказаню моральности? Гдѣсь тамъ; онъ платитъ ей отъ разу, въ горы, и то цѣлѣй, безъ вынѣтку, категоріи людѣй, той самой княсѣ, котрой самъ рѣвночасно въ горы выдавъ свѣдѣцтво неморальности, свѣдѣцтво налогового потугу до нищени лѣсѣвъ! „Иване, ты кожду шѣтску, яку дѣстанешъ до рукъ, прощавашъ; оеъ и тобѣ асигную въ касѣ по шѣтцѣ денно, котра тобѣ подъ кондымъ условіямъ має бути до власныхъ твоихъ рукъ выплачена, и таа асигната подъ жаднымъ условіемъ не може тобѣ бути отобрана; а рѣвночасно и оголошу въ газетѣ урядовѣй, що то має бути на тое, щобы тебе повадержати отъ нищества“. Що Иванъ зробить съ тою шѣтскою? Навѣрно проше! А официюеъ Gaz Iwow. удае, що вѣрнѣтъ, буцѣмъ-то Иванъ, котрый свою батькибщину, свои варобленѣй

грошѣ пропивав, тую даровану шѣтску — влозитъ въ карманцѣ! Чижъ то не падто лихѣй жартъ въ легковѣрности своихъ читателѣвъ?

Теперь возьмѣмъ рѣчь серьезно и практично, на прикладѣ. Въ катастральной громадѣ, въ котрой моргъ среднего грунту має цѣну п. пр. 100 ар., має поддѣльскій, „пересѣчный (т. е. ани гѣршій, ани лѣшій отъ выше официальныхъ голосами напѣтованого вагалу своихъ класовыхъ товаришѣвъ) обыватель“, п. Н., въ послѣднѣмъ днѣ передъ введеніемъ нового податку въ житѣе, — послѣднихъ еще нешнѣченныхъ 100 моргѣвъ лѣса въ своихъ пошѣданю. П. Н., признанный, якъ выше, официально налоговецъ, въ нищеню лѣсѣвъ, розумѣея, що вытѣвши вже дотеперъ колькасотъ моргѣвъ, остановився на тыхъ послѣднихъ 100 моргахъ не въ якихъ нибудь моральныхъ або экономичныхъ причинъ, а толькы въ простого вырахована, натручующогося само собою навѣтъ наймаршотравнѣйшому чоловѣкови, коли вже о послѣдній жерела удержани роводитѣя. Онъ пригадуе собѣ на уставу въ 3 грудня 1852, котра за нищеню лѣса позвала накладати кару грошеву ажъ до высоты 10 ар. отъ морга. Знавъ онъ о той карѣ и давнѣйше, и якъ неудалося упресити п. старосту, неравъ платитъ ей за попередній сотки моргѣвъ. Але щѣ значило тогда такеривико, а хочбы и дѣйствно заплаченъе значной кары насупротивъ той сумы грошѣй, яку отъ разу за врубъ лѣса дѣсталося! Нынѣ жъ при послѣднѣй вже ставцѣ треба съ тымъ равномъ добре числитѣся. И онъ рахуе: Лѣсъ мѣгбы и продати рахуючи 60 ар. отъ морга за 6000 ар.; але мѣгбы и заплатити кары по 10 ар. отъ морга — 1000 ар., значить 16 2/3% въ сподѣваню цѣны продажи, сего на мон стосунки троха на багату; а навѣтъ колибъ и продавъ варавъ и цѣлѣй грунтъ, въ котрого лѣсъ вырубавъ, за пересѣчну въ нашѣй сторонѣ цѣну 10.000, то вытѣвши равомъ 16.000 ар., кара все таки вынеслабы 6% цѣны; — на мон

теперѣшнѣе положенъе шкода и тои страхы. И онъ выкидае за дверѣ обохъ кушителѣвъ жидѣвъ, въ котрыхъ одинъ давалъ ему 6.000 ар. за врубъ, а другій 10.000 за грунтъ готовыхъ грѣшми. И лѣсъ лишився въ супокою и бубыбы стовитъ еще на радѣсть лѣсового спеціалиста Gazet. Iwowsk., Богъ знае якъ довго, колибы не — введенъе въ житѣе нового „oszczędzającego lasu“ въ министеральной ласки податку грунтового. На другій бо денъ, с. е. якъ скоро новый податокъ приписано, зайшла тымъ самымъ въ стосункахъ красныхъ радикальна амѣна, котрой рацію и дѣйствѣсть признае намъ кождый, кому вѣстнѣо, що зашѣнена высокѣсть податку грунтового, яко вѣтчиного сервитуту, амѣние такожъ цѣну дотычного грунту, а то ани бѣльше, ани менше, якъ лишь о скапитализовану рѣж и и цю помехи давнюю а новою квоतोу рѣчного податку. Вчера с. е. за давного податку 100 моргѣвъ грунту пана Н., на котрыхъ росте его лѣсъ, не рѣжнѣлися въ цѣнѣ отъ прочихъ еусѣднихъ грунтобъ, въ той самой катастральной громадѣ положеныхъ.

Нынѣ податокъ рѣчный въ грунту стончоло подъ лѣсовою управою, дякуючи политичѣ „oszczędzania“, выносите (говоримо о Тернопольщинѣ*) на 100 моргахъ — 12 ар.; въ иныхъ не лѣсовыхъ грунтобъ — 61 ар.; рѣжнѣца на корысть лѣса: 49 ар. Таа рѣжнѣца за 15 рокѣвъ**) скапитализована дае суму 735 ар. и коли партѣсть 100 моргѣвъ

*) Податокъ вынесе, якъ се въ III части нашей студіи блиаше покажемо, бѣльше менше 22% шаунокого доходу, отже отъ морга лѣса въ Тернопольщинѣ, где его на 56 1/10 кр. ошачовано — 12 ар.; отъ морга прочихъ культуръ (по 2 ар. 77 кр. ошачованыхъ) — 61 кр. Розумѣея суть, то цифры, якъ всюда въ нашѣмъ рахунку пересѣчнѣй.

**) Капитализуемо не за 20, толькы 15 рокѣвъ тому, що по 15 рокахъ має поступити ревизія катастру, при котрой очевидно грунты, котрѣ въ р. 1880 ако лѣсовѣй, були толькы на 56 1/10 кр. ошачованѣй,

прочихъ культуръ повѣстанѣе неамѣнена, отже въ нашѣмъ прикладѣ: 10.000 ар., то партѣсть 100 моргѣвъ грунту, котрый въ р. 1880 бумъ подъ лѣсомъ, поднесеню о тую суму, значить вынесе 10.735 ар. (розумѣея, якъ скоро той лѣсъ варавъ буде замѣненъ и на ишю управу).

Вправдѣ п. Н., якъ анытайно не битый въ рахункахъ, отъ разу непришѣонъ на тое; але оба агаданѣ жиды въ одну хвилю розѣбанали ситуацію и приходять до него съ овертою о 735 ар. вышею отъ вчерашной. Бѣтъ то для п. Н. непоборима покуса, бо таа сума, котра черезъ одну нѣчь паросла, выстарчить власне бѣльше менше на оплаченъе сподѣваню за анищенъе лѣса кары, котра становила единый его шкурупуль. Але онъ не вѣрнѣтъ своимъ утамъ, аныаючи, що еще вчера тѣ самѣ купцѣ могли 100 моргѣвъ будъ-котрого грунту въ той самой громадѣ за 10.000 ар. безъ тои мадышки купити; онъ думавъ, що жиды съ нимъ толькы жартуютъ. Отже тогда жиды выказуютъ ему заходичу амѣну, такъ якъ мы выше выказали, и п. Н. довѣдуея, що онъ въ министеральной ласки дѣстанѣъ 735 ар. дарунокъ; а подъ якимъ титуломъ? Очеvidно яко премію! За що? Чи може дѣйствно за охорону, за „pielegnowanie“ лѣса? Нѣ, противно: премію за его знищенъе, бо могутъ собѣ читателѣ легко выобразити, съ якою угѣхою теперь п. Н. подписавъ, — варавъ въ той хвилѣ, якъ скоро пересѣдѣнѣея, що то не жидѣвскій жартъ, а сериозный результатъ вышней политики податковой, контрактъ продажи лѣса на вырубъ, а грунту на парцелицію подъ ишю управу: онъ бо дѣстанѣъ несподѣванный дарунокъ 735 ар., с. е. суму

скоро потѣмъ перейшли на ишю культуру, то вправдѣ черезъ тыхъ цѣлѣмъ 15 рокѣвъ мимо того переходу той податковой преміи не стрататъ, але при агаданѣй ревизіи яко вже належачи до ишней культуры будутъ рѣвно съ другими грунтами ошачованѣй и оподаткованѣй.

БЕЗТАЛАННЕ СВАТАНЬЕ.

Образокъ зъ галицкого житя.

IV.

(Далше.)

Толькы роздумуючи оттакъ надъ провинацію, нагадавъ онъ собѣ ажъ теперъ, що у него нема горальнѣй и на диво, рѣчь невѣчайна, нема навѣтъ одной коршмы!

„Отъ нарѣсаво на другихъ“, самъ до себе бурмотѣвъ Гуляйпольскій, „а самъ, бачу, лѣву якъ ракъ поваду вѣхъ. Щѣмъ менѣй привесе анищенъе провинаціи? Ани одной, одѣсенъкой коршмы въ Корытахъ!“

И ановъ глѣбоко задумався панъ Гуляйпольскій. „Голоеъ въ краю“ говоривъ очеvidно о тыхъ, що мають провинацію; корыети и надѣи уемѣхались, але не для Корытъ! Гуляйпольскій запалитъ мольку, наложитъ окуляры и еще разъ прочитавъ газету. Рѣчь стала ясна, що треба перше побудувати коршму, спрощадити арендари и высоко вышуетити аренду. Значить, перше всего треба грошѣй, хочбы во двѣ тысячѣ. А тутъ, хочъ и зародило сего року, але бѣльшая часть була вже продана на ни и оставалося, щѣ двѣ банковѣ раты до заплаты! Двѣ сестры невѣданѣй предтавляли такожъ

перворядный тигаръ на Корытахъ, що поѣдавъ значну часть доходу. Кѣнци не сходились! Среди найкрасихъ жинѣвъ выцирювала вубы неумолима нужда. Панъ Гуляйпольскій глипнувъ очима на шафу съ „провинаціонными выробами“ и ему жалъ стало, що мухи такъ добирались до его солодѣщѣвъ. Онъ вставъ помало, розѣгнавъ мухи, выхиливъ ще одну чарочку вишнику, замкнувъ шафу и сѣвъ на давнѣ мѣстце думати думку. Экономичный рахунки Гуляйпольского почали розпѣшатѣся якимъсь темными марами по свѣтлицѣ, тѣшка задума клонила на дѣль его заклопотану голову, а недавно вѣганѣй мухи ановъ розмъ наслѣдали на кармазинный нѣсъ. „Такъ, такъ, коршма, коршма“, бурмотавъ Гуляйпольскій недбало пакалючи погасаючу мольку, а его очи ановъ ступались, а его голова ще бѣльшие похилилась, а его думки снузались по Корытахъ, по табуаѣ, по банкахъ, и въ тѣ мухи, що лѣтали въ мѣстцѣ на мѣстце шукаючи за солодощами. Довго, довго перемѣщувались вѣльничѣ гадки въ его головѣ, а въ боку все ему чулося, мовбы кто сѣгнавъ пѣсною подѣбравши подъ ноты „голоеъ въ краю“ о анищеню провинаціи. Пѣсни була на диво удачна и мила и солодѣщѣкы и ему самому ставало якое легко на серцю. Онъ поглянувъ навколо себе и побачивъ свои Корыта въ испѣмъ свѣтлѣ, веселѣ,

богатѣ, щасливѣ, якъ николи передъ тымъ. На самой межѣ Корытъ стояла горальня съ волѣвнѣю, а подальше такы ще на грунтахъ корытиньского хутора бѣ-лѣла величезна коршма подъ гонтовымъ дахомъ. Коршма була повна народа, що сидѣвъ и стоявъ съ чарками въ рукахъ, передъ коршмою стояли на поваѣ фѣры съ наборомъ, а въ за коршмы выгладали стоги вѣльничого вѣбжа, привибраного проворнымъ арендаремъ отъ своихъ гостей. Гуляйпольскій ажъ самъ адивовався, якъ то забогатѣли его Корыта отъ часу сен экономичной реформы съ горальнею и коршмою, яку силу самъ почувъ онъ въ собѣ, побачивши такій гараждъ въ своѣй маѣтности. Въ волѣвнѣ заревало сго полѣвъ дожидачи свѣжон браги, а серце Гуляйпольского веселилося на саму агадку, якъ онъ невѣдѣвъ наѣе свои кишѣнѣ на тораѣ въ Осельнѣмъ або и въ самѣмъ Вѣдинѣ. Въ коршмы выбѣгъ противъ него розрадованный арендаръ Мошко и ивненько кланяючисъ подѣвѣсь ему бѣльскучу тацу съ „гаманомъ“, адоровою фляшкою рубинового вишнику и съ шовковымъ вѣрочкомъ набитымъ червѣнцами — за поврѣчну аренду. Въ ту пору якое голо-сѣнѣше загомонѣла пѣненю о „провинаціи“, немощы цѣлѣй хоръ си засѣвѣвъ гуртомъ. Гуляйпольскій оглянуея и побачивъ якъ въ далека надѣвѣдали четвер-

ними вѣс еусѣднѣй обывателѣ съ комисарими и свѣтали тую пѣсеню о анищеню провинаціи. На переду ѣхавъ панъ Прачнѣвскій съ повѣтовымъ старостою и кричавъ „Victoria victoria!“ Гуляйпольскій уемѣхнуея и собѣ тожъ само крикнувъ „Victoria!“ Три четвернѣй остановились передъ Гуляйпольскимъ, а прибувши крикнули въ одинъ голосъ: „Коханный еусѣде, victoria; мы комисіи для оцѣнки и выкупу права провинаціи“.

„Wykupno prawa propinacyi kosztem kraju z pozostawieniem dotychczasowego prawa wyrobu i wyszynku przy dotychczas uprawnionych z wolnością wyrobu i wyszynku także drugim, o ile administracyjno-polityczna władza udzieli im na to pozwolenie, mając na oku moralność, hm, hm, hm, to jest dobro kraju, hm, hm, Panie Dobrodzieju, to jest, mając szerególnie na oku i na sercu dobro obywateli, mianowicie obywateli dotychczas uprawnionych, Panie Dobrodzieju“ — заговоривъ панъ староста и заканчалося.

„Kosztem kraju!“ „Victoria!“ гукнувъ цѣлѣй хоръ. „А мы будемо самѣ ликвидувати скѣлькѣтъ и партѣсть нашихъ доходѣвъ провинаціонныхъ“, додало кѣлькы голосѣвъ. „Victoria!“ гукнувъ Прачнѣвскій на все горло, и въ Мицкевичевскій Вольскій въ стѣрѣацку трубу, и гомѣнѣ гомѣнѣвъ широко и далеко.

показало, що правительством, гонячи за соціалістами, бачило соціаліста і в та-
кого чоловіка, який і, пр. ако член
комітету стійко за причинами соціаліста
і на підставі своїх досвідів осмислив
визвільні корінні для і як то зло гонити.
Такого чоловіка, який, як сказано, є
найближчим інтересам викладав правду
в очі вишшим есерам, знавали веро-
гому ошестственого порядку і путем адми-
ністраційним замітали Бог в бітв куди
далеко. (Тако сталося заочно в Черни-
говському земстві.) Наринський дятого
вносити, щоб обмежено висилку адміні-
страційним виглядом: виборних дворян,
предводителів і членів дворянства, гу-
бернських і уездних земських і міських
гласных, председателей и членів гу-
бернских і уездных управ, городского
головы и т. д. Председатель збору однакові
заявив, що не може допустити дискусію
над внесенням Наринського, а згодився
тільки на наречаттяне ого.

Решення сенатора отримала велика
надія влади через казанського гене-
рал-губернатора Скарятина. Свідство ви-
казало, що Скарятин уживав при доп-
рогах позитивних переступників тортури,
що за переступства, на котрі предвиджена
кара арешту бтв одного до шести міся-
ців, бтв кара за судженем в Сибі-
р, і т. д. Рівнож допосати газети російськ,
що в Оренбургскій генерал-губернатор
Крыжановскій в наслідство сенаторск
решии змушений зречти своєю посадою.

Франція. Сенат прийняв дня 8 о.
м. ухвалену давніше в парламенті у-
ставу о стоваришенях. Устава по-
впернята значно розширено дотеперіш-
не право о стоваришенях, а навіть комісія
сенату вибрана для пересмотру той уставу
поробила в ній гдені дуже ліберальні
поправки, прийняті сенатом без дискусію.
Се дуже характеристичний ознак в по-
литичном житті Франції і мусить зду-
вати кожного, хто знає консерватизм се-
нату. Давніше королі і цесарі, ба навіть
ліберальні республіканці уважали свободу
стоваришеня першим початком до руйно-
вання всякого соціального ладу, — тепер
же саме консервативне тіло, сенат, при-
ймає ту свободу яко рбч природну і
вонецну. Се безперечно один з добрих
слідків республіканського вихованя.

Французскі газети, а именно La France,
выступают дуже остро против поглядів
фельдмаршал-лейтнанта Мольтке, висказа-
ли в сего письма до президента товари-
ства міжнародного права, ученого Блюмча.
Гр. Мольтке, як то вже було писано в
«Ділі»; хотів висказати в своїх письмах,
що «війна» причиняє до цивілізації
і поступу. Розуміємо само собою — се
абсурд, і дивно, що в другій половині
XIX столія знайшовся такий середови-
щний ризар в особі гр. Мольтке. Не тре-
ба бути много оббанимим в исторію
сейх часів, бтв коли починає исторія,
щоб прийти до пересвідченя, що війна
лих, — часом, правда конечно, але все
таки лих. И христиань же молится: «огь
«войн» избави насъ Господи!» Дуже
дотепно закинула собі в старого воина
Мольтке віднесеня гумористична часопись
«Кікенікі» намалявала, як є три топа-
риши войн холера, голодъ и чума
приходять на аудіенцію до гр. Мольтке и
просятъ его, щоби бтв и за ними слово
проговорить...

Одна Амстердамскя газета напечатала
передъ кількома днями письмо своего пари-
ского корреспондента о его разговорахъ съ Гам-
бетой в справі войны Боеровъ съ Англи-
чанами. Гамбета мавъ сказати, що Англія
не може теперь отогунити, коли республика
Трансваляса фактично находится теперь в
сея подданно. Впрочемъ заявивъ Гамбета,
що бтв совоімъ усмирившия и похвалая
рухъ Голландій для помощи Боерамъ и
готовъ выманити на французскую прасу, щоби
и она поднесла голоса за ними. Загадавъ
тільки, щоби корреспондентъ пояснивъ ему
историю республики Трансвалясон и пред-
ложилъ докладный образъ вымыву англи-
ского урядованя в Африці.

Німеччина. Супротивъ донесенъ в
Пешту в Лондон, будучи місяці англи-
ского посла в Константинополи, Ге-
шен, в Берлинъ и Відни не осягнула
ніякихъ результатовъ, твердятъ газеты бер-
линскі, що противно, Гешенова удалась
довести державы до цілковитого порозуміння
в справі турецко греческой. Передовсімъ
мають державы зредугувати до Порты за-
пытанье: чи и на якихъ підставахъ хоче
она залагодити граничный соборъ съ Гре-
цією. Но колибы отговорила Порты не дала
достаточной підстави для мирного зала-
годження спору, тогды державы самъ поста-
раются довести соборъ до ибнца.

Всюду в Німеччині в особливо в
Берлині робота приготована до урочи-
стого обходу столітнихъ роковинъ смерти
великого писателя и аностады свободы мы-
сли и толеранціи, Готгольда Есманна Лес-

синга. Обходъ сей має безперечно и позитив-
ное значенне, але противъ одной части
нїмецкой общественности противъ «литисемит-
ского руху», котрый послїдними часами
оббанил в Німеччині.

Англія. (В Ирландіи) курсъ теперъ
всїеїена отозна съ подлинсомъ «отъ ирланд-
ского конвенту народномъ», котра замысла
сейхъ Ирландій, щоби держала спо-
койно и не давала английскому правитель-
ству причини до оружныхъ репрессалій,
шкідливыхъ для Ирландіи. И справді гдені
членовники починають складати властито-
лемъ «юрорды чини», котрого дося отго-
вляли. Ирландскі голрудеры очевидно по-
бокуются, що коли внесено Форстера (о вше-
денно мїръ примусовыхъ для усмирена Ир-
ландіи) буде принято, правительство ан-
глийское розваже аграрійну лигу. Дятого
запаса яко стараномъ забезпечити тямъ,
що вымогали Парнелла до Парижа,
где той залаживъ головное бюро лиги Тамъ
мають приходити все гроші и письма и т.
бтв вь загаді мас выходити головна акція
лиги. По повороті вь Парижа Парнелъ мас
удатися знотъ до Америки, щоби тамъ
збудити симпатию до прагнетеного ирланд-
ского народа.

Тимчасомъ шоразъ выразїише гово-
рять Ирландій вь парламенті и вь сво-
ихъ органахъ, що единый ратунокъ для
Ирландіи вь томъ, щоби позбутися войхъ
английскихъ и ирландскихъ «юрорды-дїя-
чїи» и дїйти до автономіи, окремого пар-
ламенту вь столиці Ирландіи (Дублин) та
хїба лишъ федеративного, добровольного
зв'язку съ Англією. Думка таа дїйстно зда-
єся на разі єдино спасительною, такъ якъ
Англія отъ часівъ Кромвеля ажъ дотеперъ
достаточно выказала свою неспособность до
ведения дїла ирландскихъ и неспособность
вь поступованю съ Ирландіями. Але горді
английскі «юрорды швидше рїшатся прогнати
кромъ тысячу бїдныхъ Ирландій, нїжъ
навіть дозволити на автономію и независи-
мость ихъ краю. Тимчасомъ поки вїйде вь
житіе внесено Форстера, вь Ирландіи умї-
щено надъ 30,000 войова, а кромі того до-
зролено поодинокимъ начальникамъ вь рож-
ныхъ сторонахъ Ирландіи вь случаю якогю
нибудь заворухеня дїйствовать на власну
руку, не митаячися навіть головномъ ко-
манды. Тямъ чиномъ вже теперъ людность
ирландскя находится подъ необмеженою
властію английскихъ офицеровъ.

(Синя книга), выдана недавно зробила,
вь Лондоні велику сензацию. Вь синій
книгъ надрукована переписка росій-
ского генерала Столтопа съ по-
мершимъ ханомъ Афганскимъ
Ширъ Али. Згадава переписка була за-
ходена Англичанами еще вь 1879 р. при
занатю Кабула, але съ рожныхъ диплома-
тичныхъ причинъ збстала ажъ теперъ ого
лошена вь синій книгъ. Переписка справді
потверджує, що Столтопъ вївъ переговоры
съ ханомъ Ширъ Али вь томъ направленю,
щобъ Россія мала помагати ханови противъ
Англичанъ, але взгляды петербургского дво-
ра и внутрїшній несокой вь Россіи пере-
шодили тогды їй занутатися вь войну съ
Англичанами. Англичане задумують теперъ
ужити всехъ возможныхъ силъ, щоби тре-
вало обсадити Кандагаръ и такимъ спосо-
бомъ забезпечити собі цілковиту перевагу
вь Афганстані.

(В полудневои Африці) король пле-
мени мурийского, Ашанти, выдвѣвъ Англи-
чанахъ войну вь той причини, що Англи-
чане не хотїли выдати ему одного зъ под-
властного ему князю, котрый отдѣлся бунт
Англичанамъ.

(Босра) совсїемъ не перестали вести
войну съ Англичанами и не думаютъ усту-
пати. Они передовали листы Коллея, на-
чальника войскъ вь Капъ-Кольони и обса-
дили забрану давнїше Англичанами репу-
блику Оранже.

Греція. Поезды гденіхъ донесенъ го-
товити на острові Креті (Канді) новоста-
нью противъ Турковъ. Кораблї (здесь ан-
глийскі) довозятъ оружїя, котре тайно роз-
дїлюєся помежи жителїи.

НОВИНКИ.

— Нашъ Всепреосв. Митрополитъ, якъ
додїдуємося зъ достовїрного жерела, уда-
єся посла похоронитъ кард. Кучкера впроть
до Риму вь ціли поясненя безпідставно
розсїявшихъ противъ русского священства
клетветъ не живчихъ на дїлі віковъ звязи
съ католицкою религією и правослїно-
ствіи, а выдвїзючихъ єдино лише зъ край-
но тенденційныхъ интригъ позитивныхъ,
о котрыхъ познїише ближе поговоримо. При
повороті зъ Риму посетивъ Вопр. Митро-
политъ еписк. Рудигера вь Лициу, где те-
перъ пробував, и вь недолгомъ часі верне
до Львова. Подана вїстѣ о подорожї до
Дяковару сьтв безпідставно.

— Вь Коссові отбулася дня 7 а. с. м.
збори рускихъ выборцівъ для устроєня
комитету передвыборного, на котрій явилось

велике число нашихъ интеллигенцій, мїщанъ
и солдатъ.

— Зъ округу выборного Львовъ-Горо-
докъ-Яворбѣвъ на посла до рады державной
поднеситъ львовскій корреспондентъ «Славу»
кандидатуру п. Д. Абрагамовича и вымыве войхъ
Полянобї, щоби згодились на сей выборъ.

— Выборъ посла до рады державной
зъ болшихъ необходїостей округу выборного
Самборъ-Старожитъ-Турка Дрогобыч-Рудки
отбулося дня 10 а. марта с. р. О садїлю
додїдуємося, ставлять на кандидата дра Ле-
она Вїднїцкого, профессора львовского уни-
верситету.

± О. Іоанъ Мартинець, гр. и, парохъ
вь Валужі дек. теробовельского, упоковис
сими днями вь 52-омъ роцї житя и вь
26-омъ роцї священства. Вїчна ему па-
мять!

— Вь садїствіе засыпѣвъ снїжныхъ
межи стацими Турка и Коломыя заста-
новля дирекція желїзницъ Львовско-Черно-
вещко-Лескон рухъ потягѣвъ osobowychъ и
тягаровыхъ межи Станиславовомъ и Коло-
мыєю ажъ до усунєня перешкоды.

— Министерь просвѣты именовавъ
инспекторами шкѣль народныхъ для олі-
дующихъ округѣвъ: для перемыского К.
Петрыку, учителя вь школі ирравѣ; для
снїбского Я. Вїднїцкого, учителя шкѣль
выдѣловыхъ; для мостиского К. Фрайда,
уч. шкѣль выд.; для прославского Л. Дембро-
вского, директора шкѣль выдѣловыхъ; для
самборского Г. Кулиша, старшого учителя;
для дрогобыцкого, Я. Фангора профессора
шкѣль реальныхъ; для стрїйского Ю.
Сиваржинского, учителя шкѣль выдѣловыхъ;
для калуского Д. Мохначного, приватного
учителя; для городещкого Н. Габригеля, ди-
ректора шкѣль выдѣловыхъ; для мѣского
округа львовского В. Барановского, учителя
окр. льв. І. Керекарта уч. вь школі ирравѣ;
для сокальского І. Сисоа, учителя шкѣль
выдѣловыхъ; для золочїского І. Соко-
вского, старшого учителя; для жовківского
Ф. Сарквична, старшого учителя; для бере-
жанского І. Бисолингера, учителя семинарін
учит. вь Решові; для рогатиньского Л.
Подгалита, старшого учителя; для тернополь-
ского Я. Михаловского, учителя школы ре-
альной; для гусатиньского Г. Шефера, стар-
шого учителя; для залїцицкого и чертїв-
ского А. Рущиньского, приватного учителя;
для святянского Ф. Говору старшого учи-
теля; для коломийского Т. Слоновского учи-
теля семинарін учит. вь Перемышлї; для
наворнянского Т. Пелвещкого, учит. шкѣль
выдѣловыхъ; для станиславовского І. Ро-
жаловского, учителя вь школі ирравѣ.

— Ч. 4. «Батьківщини» сконєсновала
ц. к. Прокураторія за вогуну статью: «Поль-
ске патованье».

— Дня 5 а. с. м. отбулися загальні збо-
ры мужского братства церковного вь
Бережанахъ, до сего часу не тїлько не
вступенне мѣстцегово пароха и братїи вся
маїже руска интеллигенція вь Бережанахъ.
Щоби дїятельность братства розвинути,
ухвалено переимѣнати его вь братство оперте
на статутахъ, на збѣръ братствъ существую-
чихъ вь иншихъ нашихъ мѣстахъ, и вь
той ціли выбрано особный комитетъ до у-
ложєня статутѣвъ.

— Полиція вїдєньскя заказала акаде-
мичному товариству «Akademische Lesehalle»
робити походъ съ походными вь столїтній
роковини смерти великого нїмецкого поэта
Лесинга, якъ такожъ заборонила снївати
пїсню «Deutsche Worte hör' ich wieder»,
опираючися на томъ, що законъ не позволяє
робити походѣвъ такъ якъ и публичныхъ
згромаждєнн подї голымъ небомъ вь часі,
коли збираєся солдъ або рада державна.
Заказъ той дуже обуривъ академикѣвъ и
всю нїмецку прасу, такъ якъ вже близько
2000 картъ роздано межи знаменитыхъ го-
стїи, а обуривъ тямъ больше, що подібний
походъ торжественный отбулося дня 27 а.
цївтія 1879 року, хотїя и тогды отбувала
рада державна свои засѣдана.

— Зъ Тысьменицъ ишуть намъ съ ве-
ликимъ обурєнемъ про слїдуючїй посту-
нокъ жидовскій. Вь день Богоявленя под-
часъ водосвятїя на рївї злапаво двоєхъ жи-
довъ на цинтаря, котрї конали тамъ кости
христїянскї. Отобрано отъ нихъ мїшокъ,
вь котромъ була майже чвертка костей и
кїлька цїлихъ головъ людскихъ. Тое все
завєсєно до ц. к. суду вь Тысьменици, ко-
трый ачеїже уваря винныхъ. Таке безче-
сьєнне христїянскихъ святѣишїхъ обурїє до
наивысшого стєпени нашъ народъ и безъ
того вже противъ жидѣвъ зле настроєний.
Инь шануютъ они тайнїи останки своихъ
однокрїтїєвъ, показує фактъ, що коли на-
шї на своїмъ окопєску кѣстку, то ажъ до
рабина посылали и радїлись, що съ нею
робити.

— Конскрипцію вь корчмѣ (!) переню-
дичъ и. Курыловичъ черезъ два дни вь се-
лѣ Красѣвцахъ повїта тернопольского.

— Конскрипція вь Ясени повїта калу-
ского выказала слїдуючї дати: Число войхъ
душъ выносить 1982, т. с. 1769 гр. к. о.

браду, 25 лет. обр., а 188 жидѣвъ съ ру-
снїиъ языкомъ домашнїи; бтв року 1869
поменшилося тое число о 50 душъ. Число
христїянскихъ выносить 380, жидѣв-
скихъ 27; на одну хату христїянскую вы-
паде 4-7 душъ, на одну жидѣвскую майже
7 душъ. Передъ 40 лїтами була вь Ясени
тїлько одна жидѣвскя родина вь числѣ ко-
лїи душъ, передъ 30 лїтъ прабула еще одна
родина, вь роцї 18-9 було уже 66 жидѣвъ;
за десять лїтъ число тое майже потроилось,
побчєвъ коли число христїянъ о 50 душъ
поменшилося. Худоба упала совсїемъ, такъ
що нема и 4-той части того, що було вь
роцї 1869.

— Народочисленье вь Австро-Угорщинѣ
посла «Тївїи» выказує вь приближеню
прирѣстъ людности бтв року 1869 близь-
ко о 2,000,000 душъ, зъ чего до 900,000 (?)
припадає на саму Галлицину. Врѣотъ наро-
дности зблхнїтисся мавъ тїлько вь Цислей-
таніи, а противно вь Угорщинѣ, особливо
у самыхъ Угрѣвъ, Словаковъ и Румунѣвъ,
не выказує майже жадного прирѣсту. Ста-
лий результатъ народочисленя тїжко щоби
бувъ убѣдиченый съ концємъ сего року.

— Зъ Дрогобыча. Дня 2 лт. дятого
отбулся загальний зборъ: «Товари-
ства Бурмъ св. Іоана Крестителя вь Дро-
гобычѣ», вь котромъ взяло удѣлъ 21 чле-
новъ тогожъ товариства. Председателемъ
выбрано о. А. Тороньского, профессора ги-
мназіального, а до Выдѣлу выбрано: о. Ге-
оргия Кмицькевича, пароха зъ Гайвъ иж-
нихъ, о. Іоана Скобельского, пароха зъ Лі-
шиї, о. Юліана Імїлиовича, настоятеля па-
рохи и монастыря вь Дрогобычи, и Ігна-
тія Гошовского, пров. гимн. и п. Ілія Бо-
хоного, власт. реалн. и начальника бюро
банку рѣльн.-кред. вь Дрогобычи. Заступни-
ками выдѣловыхъ выбрано: о. Юстина
Ралька, іеромонаха и катихета шкѣль на-
родныхъ, и М. Михалка Пужаковского, началь-
ника громады вь Стебянку, и п. Кєсєновита
Охримовича, посла на соїмъ кр. и члена
рады пов. вь Дрогобычи. Выдѣлъ укѣнстї-
туєванє вь той способѣ, що мѣстопредѣ-
дателемъ выбрано о. Кмицькевича, секретарь
п. Паславского, касїєромъ п. Бохоного,
контролоремъ и Гошовского. До сего
часу мас се товариство всего 41 членѣвъ,
с. с. 10 основателїєвъ, котрї зобовязалися
до частковихъ вкладѣвъ по 5 зр. рѣчно, и
34 членѣвъ дїйствительныхъ. Съ жале-
мъ треба вызнати, що вь першѣмъ загальномъ
зборѣ острєнность дрогобычкя дуже слабый
взла удѣлъ, понеже тїлько 8 членѣвъ (ме-
жи тими 3 зъ одного села Стебянка), с. с.
5 священникѣвъ и 3 свїтєскихъ присїєло на
зборѣ, а гденотрї, що зникли були давнї-
ше много говорити о заложєню бурмъ вь
Дрогобычи и по своимъ достаткамъ ма-
териальнымъ моглибы бути великими бла-
годѣтелями и сугубыми основате-
лями Бурмъ, до сего часу не тїлько не
вступили до сего товариства, але навіть
неприхильно для него сьтв настроєнї, якъ
колибы се товариство не мало общего добра
на цѣли. При такой рївнодушности околнїцъ
товариство се мєлоде не зможе розвиватися.
Дятогожъ Выдѣлъ на першѣмъ своїмъ
засѣданю дня 7 дятого постановивъ, съ те-
плымъ словомъ отнєстися до войхъ бли-
шихъ и дальшихъ патриѣтѣвъ прихильныхъ
нашому дїлу, щоби зволили якъ наиблїснї-
иїше вступити вь наше товариство и вся-
кимъ возможнымъ способомъ тоеже спомога-
ти. Для добротности каждого вступившого и
вступити памїраючого члена постановивъ
Выдѣлъ збставити каждому волю зголоситися
съ датками, вкладками и всякими мо-
жливыми желанїями, вь котрому будъ зъ
высше помянутыхъ членѣвъ и заступникѣвъ
Выдѣла. Вкладка члена-основателя выно-
ситъ 50 зр. разъ на все, або цѣнайменше
по 5 зр. вь рѣчныхъ ратахъ. Вкладка члена
дїйствительного выносить 1 зр. вышового
разъ на все и по 2 зр. рѣчно; сєлєне, ре-
мїєнники, учитель сельскї плататъ 1 зр.
рѣчною вкладки.

— Незвычайна операція. Дня 29 сїчня
и. с. выковавъ славно вїстїишї операторъ
вїдєньскій, профессоръ Вильротъ, операцію,
справді дося невычайну. Уже давнїше
застановляєся дръ Вильротъ надъ пытаньемъ,
чи не можнaby хорї части желудка усуну-
ти и подобий операціи, якъ вь томъ взгля-
дѣ съ поводженемъ робилося на зїбратахъ,
такожъ и до людїи застосовати. Недавно зго-
лосєлася до него одна женщина, хора на
рака вь желудку. Дръ Вильротъ рїшился
на операцію смертоносного рака. Онъ вы-
тїавъ хору часть желудка, а зъ позбсталихъ
частїи зощивъ меншїи желудокъ, котрый
получивъ зъ одной стороны съ проводомъ
живлона а зъ другой съ отходоювою кишкою.
Пациєнтка перебула вже два тыждїи по
операціи и сноживає уже лекїи страви.
Станъ ея здоровя дося задовольчий и сьтв
надѣя, що совсїемъ выздоровїє. Таа опера-
ція сьтв зъ ряду друга, але съ тямъ до-
даткомъ, що перша не повелася.

— Дрѣбнї вїсти. Австрїйска Цесарєва
выїхала до Англіи на лови. — На мѣстє
бл. п. кард. Кучкера мас бути именованїи

